

Cantec de iubire

Grigore Vieru

Gloria in care
exist si existi
Atat de mult
la tihna viseaza!
Bucuroasa in ochii tai
mari si tristi
Inima mea s-a retras,
pe vremuri viteaza.
Glasul sangelui meu
cu glasul sangelui tau nuntind
Alcatuiesc cantarea
cea mai mareata.
Binemirositor, soarele parului tau
proaspat ca un colind,
Iata ca numai ei, rodnic, inviaza

pustiul pernei de gheata.
Gura si ochii si sanii tai -imi apartin,
Ale mele sunt toate
si pe nimic
nu le-as schimba!
Bogat, pe degetul tau,
numai el mi-e strain:

Inelul pe care
l-as smulge si l-as azvarli
ca, de pe tine, rochia ta.
Gratioasa, nimeni
in stare n-ar fi
de pe faptura ta
Alunga mainile mele,
dorul lor tie incredintat,
Bucuria fierbinte a lor,
cum nimeni n-ar putea
Izgoni de pe bucata de paine
mainile unui copil
indelung infometat.
Gadine, fiare salbatice, s-au perindat
ori s-au cuibarit pe-aci,
Albastrul din ochi scormonindu-mi-l,
profanand
Voronetul din ei,
gatuind clopotul

pe care azi il ascult.
Bejenii de cuvinte s-au perindat
si-ai venit tu intr-o zi
Icoanele cele stravechi
Zugravindu-le iarasi
Cum au fost de demult.

Gresit a fost, poate, chiar
locul in care
Domnul
A zidit falnicii
Carpati
in mijlocul vrajbei fratesti,
Barbarilor a gresit dandu-le
pe pamant
pruncii si somnul.
Iar nu a gresit, nu a gresit
asezand frumusetea intreaga
in fiinta ta care esti.
Granita nu exista in calea
iubirii, nici timp marginit!
Adevarat, adevarat ce spune gura
de sarut sangeranda,
adevarat ce spune cartea,
Binecuvantand dorul
ce sufletul ne-a innoit,
Iubito: „Aceasta clipa a noastra
dureaza mai mult
decat dureaza la altii moartea”.
Galesa pururi!
Noaptea, fiind
de iubire cosita,
in zori rasarind ca otava,

Albastra fereastră luminatoare deschisa catre sufletul meu intunecat uneori ca un nor,
Biruitoare pururi, tu,
asupra deznadejdii mele -numai atunci, frumoaso, inceta-va
Iubirea noastra cand lumea va sfarsi pe
Pamant, dar si atunci regasi-ne-vom in ceruri, in vesnicia lor.